

Het Nederlandse golf gaat achteruit

Het Nederlandse golf staat al sedert enkele jaren op een stilstaand niveau. Omdat de andere landen wel beter worden, houdt dat eigenlijk in dat het peil in Nederland achteruit gaat, althans geen gelijke tred houdt met de ontwikkeling in de andere landen. Dit kwam aan het licht tijdens de Wereldkampioenschappen voor Landenteams, die van 6 tot en met 9 oktober (de dames) en van 13 tot en met 16 oktober (de amateurs) in de Algarve in Portugal zijn georganiseerd.

Twee jaar geleden in de Dominicaanse Republiek werd ons amateurteam 21ste en nu 27ste. De dames eindigden toen nog als 13e, nu als 16e. Een van de redenen hiervan is, dat onze amateurs nog altijd pure 'liefhebbers' zijn, terwijl in sommige andere landen de begeleiding van de topamateurs zó serieus wordt genomen, dat er van 'liefhebberij' nauwelijks meer sprake is, maar eerder van amateurisme met een flinke onkostenvergoeding voor reizen en trainen. Ook

sponsoring heeft inmiddels zijn intrede gedaan in de amateur-golfsport. De Duitsers krijgen kleding, tassen, e.d. van Willy Bogner; het Zweedse team wordt ook geheel uitgerust en heeft bijvoorbeeld een week voor het wereldkampioenschap een trainingskamp gehouden in Marbella; de Zwitsers worden gesponsord en naar verluidt was de Schotten een paar honderd Pond in het vooruitzicht gesteld als ze zouden winnen. En ze wonnen.

In Nederland moeten de topspelers hard studeren of werken, waar in andere landen tijd wordt vrij gemaakt voor golf, mede door de aantrekkelijke voorwaarden die de federaties of de sponsors bieden, maar bovendien door de goede oefen-faciliteiten. Behalve de nieuwe oefenbaan in Geysteren is er in heel Nederland niet één goede driving-range met goede ballen, die de betere spelers de gelegenheid geeft urenlang ballen te slaan. Misschien zit het ons ook niet in het bloed om keihard te oefenen. Onze top is nu eenmaal erg smal en dat heeft al gauw tot gevolg dat een speler na afloop

van een slechte ronde niet gaat oefenen, maar in plaats daarvan denkt dat het morgen wel weer beter zal gaan. Openbare banen en dus meer beoefenaars en een grotere concurrentie kunnen in deze situatie wellicht verandering brengen. Ziet wat de kunstijbanen het wedstrijd-schaatsen hebben bevorderd!

Te lange baan

Het mooiste voorbeeld is natuurlijk Amerika. Van het aanbod van 20 miljoen golfers aldaar spelen de besten 360 dagen per jaar. Alleen met Kerstmis raken ze de stokken niet aan. Het is dan ook geen wonder dat de hoofdrollen in het tweejaarlijkse wereldkampioenschap voor de Amerikanen zijn weggelegd. Toch werd bij de heren dit jaar de Amerikaanse hegemonie doorbroken. Het Brits-Ierse team ging met de eer strijken, maar de Amerikaanse dames eindigden met gemak op de eerste plaats.

Het Dames Kampioenschap werd gehouden op de Vilamoura Golf Club, niet ver van het vliegveld Faro aan de zuidkust (de Algarve) van Portugal. Nederland werd er vertegenwoordigd door Alice Janmaat, die haar vijfde wereldkampioenschap speelde, Marischka Zegger-Swane, die voor de vierde keer uitkwam, en Nicole Spits, voor het eerst als international buiten de grenzen en dat meteen in een wereldkampioenschap. De dames ontliepen elkaar in kracht niet veel.

Hun scores over de vier ronden stroke-play waren:

Alice Janmaat 84-84-88-82=338

Marischka Zegger 82-89-82-88=341

Nicole Spits 88-87-83-85=343

Van de 25 deelnemende landen eindigden zij op de 16e plaats. Aanvoerster was mevrouw Y. Spitz. Vilamoura heeft een par en SSS van 73 en meet 5655 meter. De baan wordt gekenmerkt door nauwe fairways, enkele doglegs, niet eenvoudige par-3 holes en vaak een stevige wind. Als extra moeilijke bijkomstigheid waren de greens in zeer slechte conditie en was de baan voor de dames veel te lang gemaakt. Zij speelden van de backtees, iets wat door de heer J. P. Boatwright, secretaris van de World Golf Council, bedacht was. Na protesten en overleg werd besloten om in het vervolg de dames-afdeling van de WGC (Lally Ségard) hierbij in te schakelen.

Het Nederlandse damesteam tijdens de presentatie van de teams in Vilamoura. Voorop Nicole Spits en daarachter Marischka Zegger-Swane, Alice Janmaat en captaine mevrouw Yvonne Spitz.

Het Nederlandse herenteam in Penina. Van links naar rechts Barend van Dam, captain Robbie van Erven Dorens, Jaap van Neck, Victor Swane en hurkend Carel Braun.

Victor Swane was in Portugal de beste Nederlander. Deze foto van Victor werd gemaakt op de 14e hole van de Kennemer.

De leden van de Vilamoura Golfclub waren voor het merendeel verantwoordelijk voor de organisatie en voor hen in het bijzonder was het jammer dat de greens voor de tweede keer dit jaar door een ziekte waren verrast. Toen de greens door overvloedige regenbuien in de nacht ook nog zacht waren geworden, werd het putten wel heel erg moeilijk. De Amerikaanse meisjes, die onberispelijke greens gewend zijn, konden dit moeilijk verwerken, maar dat was voor hen nog geen aanleiding om slechte scores binnen te brengen. De pas 18-jarige Nancy Lopez was de onbetwiste ster van het toernooi en won behalve de teamprijs ook het individuele klassement. Haar scores waren 72-75-73-77=297. De beide andere meisjes, Donna Horton (22) en Debbie Massey (25), kondigden na afloop aan professional te zullen worden. Tweede op 17 slagen werd het Franse team, dat hiermee opnieuw bewees over zeer sterke damesgolfers te beschikken. Derde werd Brazilië.

Ook in de onderste helft van het klassement waren enkele opvallende teams. Het eiland Sri Lanka (vroeger Ceylon) heeft twee banen, met 45 heren- en 20 damesleden. Het damesteam voor de WK bestond uit moeder en dochter Fernando, van wie moeder na iedere ronde bekaaf was, 'omdat', zoals ze zei, 'ze de bal telkens uit de hole moest halen.' Ze was dat niet gewend, omdat de caddie dat altijd voor haar doet. Caddies waren trouwens het grote probleem tijdens het kampioenschap. Marischka Zegger: 'Mijn caddie was zó klein, dat hij zelfs de tas nauwelijks kon dragen. Ze hadden voor het toernooi een speedcursus gehad, maar ik moest hem vier ronden lang

opvoeden. Hij liep dwars door alle bunkers.'

De dames van Portugal hadden handicaps van 18, 15 en 14, maar werden daarmee niet eens laatste. Die plaats was weggelegd voor de Dominicaanse Republiek, de gastvrouwen van twee jaar geleden, die op de eerste dag 103, 105 en 112 scoorden.

De uitslag:

1. Amerika (Donna Horton, Nancy Lopez, Debbie Messey)	605
2. Frankrijk (Catherine Lacoste de Prado, Anne Marie Palli, Christine Ubald-Bocquet)	622
3. Brazilië	626
4. Italië (Isa Goldschmidt, Marina Ragher, Federica Dassu)	635
5. Australië	636
Canada	636
7. China	638
8. Zuid-Afrika	639
Spanje	639
10. Duitsland (Barbara Böhm, Mariëtta Gütermann, Susanne Schultz)	641
Zweden (Hillewi Hagström, Pia Nilsson, Liv Wollin)	641
12. Japan	643
13. Groot-Brittannië (Jenny Lee-Smith, Mary McKenna, Catherine Pantou)	645
14. Argentinië	649
15. Zwitserland (Carole Charbonnier, Verena Salvisberg, Marie-Christine de Werre)	663
16. Nederland (Alice Janmaat, Nicole Spits, Marischka Zegger-Swane)	669
17. België (Maguy Brose, Marie-Anne Toussaint, Francoise de Wagheneire)	674
18. Chili	677
19. Denemarken	685
Mexico	685
21. Noorwegen	701
Sri Lanka	701
23. Rhodesië	702
24. Portugal	762
25. Dominicaanse Republiek	777

Op de grens

Zestig kilometer van Vilamoura in westelijke richting langs de kust ligt Penina, de plaats van handeling van het wereldkampioenschap voor amateur landenteams met als inzet de Eisenhower Trophy. De algemene indruk was, dat dit kampioenschap beter was georganiseerd dan de week in Vilamoura. Er lag een uitdagende baan met feilloze greens en de deelnemers en de entourage zorgden voor meer sfeer en allure. Na afloop van een ronde bleef men in het clubhuis praten, lachen en zingen, iets dat er bij de dames niet bij was.

Voor Nederland waren er Carel Braun, voor de tweede keer deelnemer aan het wereldkampioenschap, Barend van Dam, voor de eerste keer, Jaap van Neck, voor de vijfde keer, en Victor Swane, voor de vierde keer. Het viertal werd ge-coached door Robbie van Erven Dorens. Een 27ste plaats onder de 38 deelnemende landen was een wat teleurstellend resultaat. Braun was nooit echt goed, voor Van Dam werden de laatste dagen te vermoeiend, Van Neck had ruzie met de eerste negen holes en Swane, hoewel onze beste man, had de putter te vaak nodig. Op de bijna 7000 yards lange (6349 meter) baan sloot Victor het toernooi bevredigend af met een ronde van 75. De scores van het viertal waren:

Victor Swane 81-81-81-75=318
Carel Braun 79-82-79-84=324
Jaap van Neck 83-85-84-77=329
Barend van Dam 81-82-87-91=341
Met hun totaalscore van 966 - de slechtste score mocht iedere dag geschrappt worden - was dit goed voor een beschei-

den plaats in de middenmoot. Nederland bevindt zich thans internationaal op de grens van de middenmoot en de achterhoede. Een stevige positie in de middenmoot moet over twee jaar haalbaar zijn. Meer zit er niet in.

De verrassende kampioen werd het team van Groot-Brittannië. Vanaf de eerste dag hebben John Davies (Engeland), Mike Kelley (Engeland), Ian Hutcheon (Schotland) en Steve Martin (Schotland) gedeeld of alleen de leiding gehad. Hutcheon was de grote man bij de Britten. Met een schitterende laatste negen holes tegen zijn voornaamste belagers van Japan en Australië stelde hij met vier birdies de titel veilig.

Samen met de Chinees Tze-Ming Chen (75-69-73-76=293) voerde hij het individuele klassement aan. Hutcheon's score was 73-73-76-71=293, 1 over par. Tweede werd Japan, derde Australië, vierde China en vijfde de falende Amerikanen.

Pech was het voor de deelnemers dat het, vooral tijdens de oefendagen, veel heeft geregend.

Eb.

De uitslag:

1. Groot-Brittannië (John Davies, Ian Hutcheon, Mike Kelley, Steve Martin)	892
2. Japan	894
3. Australië	897
4. China	898
5. Amerika (John Fought, Fred Ridley, Bill Sander, Dick Siderowf)	901
6. Canada	906
7. Zweden (Hans Hedjerson, Jan Rube, Göran Lundquist, Michael Sorling)	911
8. Zuid-Afrika	912
9. Rhodesië	914
Zwitserland (Michel Rey, Yves Hofstetter, Tommy Fortmann, Johnny Storchmann)	914
11. Argentinië	922
12. Nieuw-Zeeland	923
13. Frankrijk (Thierry Planchin, Alexis Godillot, Philippe Ploujoux, Patrick Lemaire)	930
14. Mexico	935
15. Spanje (José Gancedo, Santiago Fernandez, Eduardo de la Riva, Roman Taya)	937
16. Brazilië	939
17. Chili	941
18. Italië (Stefano Betti, Massimo Mannelli, Guiseppe Sita, Lorenzo Silva)	944
Nieuw-Guinea	944
20. Denemarken (Lars Jacobsen, Henry Knudsen, Ryan Olsen, Ole Wiberg)	946

21. Korea	947
Noorwegen (Per Berge, Peter Donnestad, Asbjörn Ramneffell, Alexander Vik)	947
23. Duitsland (Jan G. Müller, Veit Pagel, Christoph Städler, Christian Strenger)	949
24. Maleisië	950
25. België (Freddy Rodesch, Jean Rolin, Yves Mahaim, Benoit Dumont)	955
26. Finland	964
27. Nederland (Carel Braun, Barend van Dam, Jaap van Neck, Victor Swane)	966
28. Oostenrijk (Max Lamberg, Franz Laimer, Klaus Nierlich, Florian Stolz)	968
29. Bermuda	974
Venezuela	974
31. Portugal (Nino Brito e Cunha, José Sousa e Melo, Jorge Soares, Pedro Caupers)	977
32. Israël	1002
33. Dominicaanse Republiek	1011
34. Sri Lanka	1020
35. Bahama's	1042
36. El Salvador	1047
37. Costa Rica	1078
38. Puerto Rico	1079

Junioren winnen maar net van Oud-internationals

Het Nederlands Juniorenteam heeft het seizoen 1976 afgesloten met een magere overwinning – helaas de enige dit jaar – in de 'Wedstrijd van de Waarheid' tegen de Oud-internationals 2 en 3 oktober te Eindhoven. Het initiatief van de voorzitter van de Eindhovense Golf, Jhr H. van Riemsdijk, nu zes jaar geleden genomen, resulteert elk jaar in een wederzijds bijzonder gewaardeerde wedstrijd van de junioren tegen, tenminste 35 jaar oude, nationale kampioenen of internationals. Het motto van de wedstrijd is: *'Wat is sterker, de vitaliteit van de jeugd of het inzicht der ervaring? Op veel gebieden wordt over het antwoord op deze vraag gestreden. Daarbij mag de golfwereld, waar vitaliteit en inzicht zo'n grote rol spelen, niet achterblijven.'*

De 'oudjes' brachten met een gemiddelde van 53 jaar de heren van Lanschot, van Reede, Wiegers, Salberg, Smit en van Erven Dorens in het veld. Bij de junioren waren dat Bart Nolte, Gerard van Dam, Willem Swart, Onno Meijer en René Mouw, terwijl Barend van Dam – vlak voor de reis naar de wereldkampioenschappen – met veel succes werd vervangen door Michiel Nolte.

Foursome-spel vraagt meer dan individuele klasse. De echte golfer weet er van mee te praten. Terwijl de senioren een bijzonder regelmatig (goed) niveau ontwikkelden en elkaar na 15 holes niet meer dan 1 slag ontliepen, waren de junioren met hun grotere capaciteit eigenlijk nergens. Dat Bart en René met 1 hole verloren, was niet zo erg, maar dat

Willem en Onno niet verder dan de 14e kwamen, kon maar nauwelijks gecompenseerd worden door Gerard en Michiel, die 2 down en 4 te gaan ombogen in 1 up, met een beetje medewerking.

Na de foursomes op zaterdag voelden alle deelnemers in gelijke mate de grote gastvrijheid op Eindhoven tijdens de borrel en het diner met bestuursleden, waar naast de huidige secretaris, de heer Dijkers, ook zijn voorganger Scheepens aanwezig was. Dit alles onder leiding van de heer en mevrouw van Riemsdijk.

In de singles op zondag – het hele weekend werd met minimaal 18° en zon gespeeld – bleven slechts twee senioren overeind. Captain van Lanschot (60+) bleef met zelfs 7 en 6 voor op René Mouw en (60-, sorry Snoodaert) van Reede – wie anders – had geen probleem met 4 down na 4 holes tegen Willem Swart die veel moet spelen om in goede, regelmatige vorm te zijn. De andere junioren toonden geen eerbied voor ouderdom of consideratie met belangen. Dat hoeft ook niet in de golfsport, als het maar sportief – en dat was het – plaatsvindt.

De goede vorm van Jan Salberg was tegen Gerard van Dam verdwenen. De captain van het nationale team, Robbie van Erven Dorens, werd door Bart Nolte even de kandidatuur voor volgend jaar met 4 en 3 duidelijk gemaakt. Junioren captain Wilfred Smit kreeg een approach en put-les van Onno Meijer op vijf achter-eenvolgende holes (4 en 3) en invaller Michiel Nolte bleef dit weekend ongeslagen door van Amsterdammer Frans Wiegers

te winnen.

Zo werd het 5-4 voor de junioren in de sfeervolle slotwedstrijd van dit seizoen. Volgend jaar beschikken de senioren over vers en sterk jong bloed en zal het foursome resultaat wel een doorslaggevende rol gaan spelen. Althans dat hoop ik en denk ik!

Een senior

PMI Trofeeën

Vrijdag 29 oktober zijn in het clubhuis van Golfclub 'De Haar' de Philip Morris International/GOLF trofeeën aan de 'Golfers van het Jaar' uitgereikt. Mevrouw Annelies Eschauzier, Carel Braun en Bertus van Mook namen uit handen van de heer J. Rulkens van Philip Morris Holland B.V. de fraaie bokaal in ontvangst. Ook voor de overige prijswinnaars – de nummers één tot en met vijf bij de dames en de amateurs en de eerste drie bij de professionals – waren mooie prijzen beschikbaar. Iedere prijswinnaar kreeg als extra bovendien een fles J & B Scotch Whisky. Voorafgaande aan de prijsuitreiking werden enkele films gedraaid. De films over de Masters 1974 en 1976 waren beschikbaar gesteld door Texaco en de films over het Piccadilly World Matchplay Championship 1968 en 1971 welwillend door British Caledonian Airways. Het was voor de derde keer dat deze Philip Morris-dag op 'De Haar' werd gehouden.